

Til § 49

Bestemmelsen svarer til den nugældende bestemmelse i kriminallovens § 28.

Til § 50

Den foreslåede bestemmelse svarer i stk. 1 til straffelovens § 152, stk. 1, og med en sproglig ajourføring til den nugældende bestemmelse i kriminallovens § 29, stk. 1.

Som *stk. 2* foreslås indført en bestemmelse svarende til straffelovens § 152 b. Bestemmelsen udvider tavshedspligten i den foreslåede § 50, stk. 1, til at omfatte personer, der udøver eller har udøvet en virksomhed eller et erhverv i medfør af offentlig beskikkelse eller anerkendelse, f.eks. praktiserende læger, advokater, apotekere, sygeplejersker m.fl. Denne personkreds pålægges samme kriminelle ansvar, som det der efter stk. 1 gælder offentligt ansatte, men kun for så vidt angår oplysninger, der er fortrolige af hensyn til private interesser.

Som *stk. 3* foreslås indført en bestemmelse svarende til straffelovens § 152, stk. 3. Bestemmelsen angiver de tavshedsbelagte oplysninger og svarer med en ændret sproglig formulering til den gældende afgrænsning af, hvilke oplysninger der er omfattet af tavshedspligten, jf. den nugældende kriminallovs § 29, stk. 1.

Til § 51

Den foreslåede bestemmelse svarer til straffelovens § 152 a. Efter bestemmelsen finder den foreslåede § 50, stk. 1, tilsvarende anvendelse på personer, der i øvrigt er eller har været beskæftiget med opgaver, som udføres i henhold til aftale med en offentlig myndighed.

Tavshedspligten for denne personkreds forudsætter, at der mellem den offentlige myndighed og den private er indgået en egentlig aftale – der dog ikke er en ansættelsesaftale. Tavshedspligten påhviler ikke automatisk enhver privat, der i forbindelse med udførelse af opgaver for det offentlige får kendskab til fortrolige oplysninger. Private erhvervsdrivende, der kommer i besiddelse af fortrolige oplysninger i forbindelse med opfyldelsen af deres almindelige lovbestemte pligt til at indeholde kildekat og meddele oplysninger til skattemyndighederne, vil f.eks. ikke have tavshedspligt efter denne bestemmelse.

Koncessioner, hvorved det offentlige giver private tilladelse og eventuelt eneret til at udøve en virksomhed, der ellers kunne tænkes varetaget direkte af forvaltningen, kan ikke sidestilles med en »aftale«. Det

gælder, selv om koncessionsforholdet vil kunne indeholde mange kontraktretlige elementer.

Bestemmelsens 1. pkt. omfatter ikke umiddelbart personer, der virker eller har virket ved udbydere af telenet eller teletjenester (tidligere »telefonanlæg, der er anerkendt af det offentlige«), hvorfor der i *2. pkt.* er medtaget en bestemmelse, der også omfatter denne persongruppe.

Til § 52

Den foreslåede bestemmelse svarer til straffelovens § 152 c. Bestemmelsen udvider tavshedspligten i de foreslåede §§ 50-52 til også at omfatte de pågældende personers medhjælpere.

Til § 53

Bestemmelsen svarer i *nr. 1* til den nugældende kriminallovs § 29, stk. 3, med den konsekvensændring, der følger af de foreslåede §§ 50-52.

Som *nr. 2* foreslås indført en bestemmelse svarende til straffelovens § 152 d, stk. 2. Bestemmelsen omfatter alene videregivelse af oplysninger om rent private forhold, jf. forvaltningslovens § 28, stk. 1, hvorimod oplysninger om andre private forhold ikke er omfattet.

Som *nr. 3* foreslås indført en bestemmelse svarende til straffelovens § 152, d, stk. 3. Bestemmelsen omfatter alene videregivelse af oplysninger, der er fortrolige af hensyn til statens sikkerhed og rigets forsvar, hvorimod oplysninger om andre offentlige forhold ikke er omfattet.

Til § 54

Den foreslåede bestemmelse svarer til straffelovens § 152 e.

Bestemmelsen fastslår i *nr. 1*, at tavshedspligten viger i det omfang, der består en pligt til at videregive oplysninger. Det må afhænge af udformningen af de regler, der medfører oplysningspligt, i hvilket omfang tavshedspligten fortrænges. Efter reglerne om vidneudelukkelse i retsplejeloven viger vidnepligten således som udgangspunkt for tavshedspligt. Også i andre tilfælde må det antages, at en fortolkning af lovbestemmelser vil føre til, at tavshedspligten slår igennem, eventuelt over for bestemte typer af oplysninger.

Bestemmelsen fastslår i *nr. 2*, at tavshedspligten ligeledes viger, hvis overtrædelsen af de foreslåede §§ 50-52 er sket i berettiget varetagelse af åbenbar almeninteresse eller af eget eller andres tarv. Bestemmelsen er et supplement til de almindelige objektive ansvarsfrihedsgrunde, dvs. nødværge, lovlig retshåndhævelse, nødret, uanmodet forretningsførelse og samtykke. Handlingen skal være »berettiget«. Heri